

padě řádně ohlášeny, což fond popřel, načež žalobce se vyjádřil, že prý to nejlépe vyplývá z námitek proti předpisu příspěvku dne 7. ledna 1926 Státnímu pozemkovému úřadu podaných, že a jak skutečně úbytky ve výměře oznámil, avšak v těchto námitkách v opisu dne 9. ledna 1926 předložených jen se tvrdí, že správa jeho velkostatku oznámila ty a ty úbytky, což ovšem není důkazem. Je tedy třeba, by žalující uvedl, že a které úbytky, o něž ve sporu jde, skutečně a včas řádně oznámil, a aby se o tom, bude-li i to ještě popřeno, provedly důkazy.

Čís. 7283.

Pokud okolnost, že osoba povinného není z exekučního titulu jasně poznatelná, může býti na závadu vykonatelnosti a povolení exekuce.

Pouhé popření totožnosti osoby povinného s odsouzeným nelze pokládati za novotu.

(Rozh. ze dne 31. srpna 1927, R II 246/27.)

Ve sporu u okresního soudu vzešel exekuční titul proti Ladislavu K-ovi, mlynáři v L. Byl to rozsudek pro zmeškání ze dne 6. září 1923. Ladislav K., mlynář v L., byl tehdy K-em starším. Na základě tohoto exekučního titulu s o u d p r v é s t o l i c e exekuci povolil, r e k u r s n í s o u d exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: V čase podání exekučního návrhu nebyl již Ladislav K. starší majitelem mlýna v L., nýbrž jeho syn, stěžovatel, proti němuž exekuce byla povolena a vykonána dne 23. května 1927. Nejde tu ani o námitky proti nároku dle § 35 ex. ř., ani proti povolení exekuce podle § 26 prvý odstavec ex. ř., protože k těm oprávněním jsou jen dlužníci, jímž však stěžovatel nikdy nebyl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vymáhající věřitel vymohl si rozsudek pro zmeškání ze dne 6. září 1923 proti Ladislavu K-ovi »staršímu«, mlynáři v L. Podal pak exekuční návrh na základě tohoto rozsudku proti Ladislavu K-ovi, mlynáři v L. bez dodatku »starší«. Prvý soud tuto exekuci povolil; rekursní soud však zamítl exekuční návrh, ježto v čase podání exekučního návrhu majitelem mlýna nebyl Ladislav K. »starší«, nýbrž jeho syn, stěžovatel. § 54 ex. ř. pod čís. 1 předpisuje, by osoba dlužníková byla přesně označena. Podobně i § 417 čís. 2 c. ř. s. stanoví, že strany nutno ve sporu označiti jménem, příjmením a bydlištěm. Tyto předpisy mají za účel, by nevznikla pochybnost o totožnosti stran. Proto jsou ona označení významná i pro vykonatelnost rozsudku, ježto podle zásady v § 7 ex. ř. lze povolit exekuci pouze proti osobě, která je zřejmá z exekučního titulu. Když tedy osoba povinného z exekučního titulu jasně není seznatelná, může to býti závadou vykonatelnosti a povolení exekuce. Ve sporu a též v rozsudku, který jest základem exekuce, označen jest žalovaný jako Ladislav K. starší, mlynář v L. Tímto označením »starší« a »mlynář« individualisoval

žalobce osobu žalovaného stejně jako uvedením jeho křestního jména a jeho příjmení. Navrhuje však exekuci proti Ladislavu K-ovi, mlynáři v L. bez označení »starší« a povinný brání se exekuci tvrzením, že původní spor proti němu veden nebyl, ježto on jest K-em mladším, synem K-a staršího. Ladislav K. starší že nebyl mlynářem, nýbrž Josef K. Když tedy žaloba čelila a rozsudek byl vynesena proti Ladislavu K-ovi staršímu, mlynáři v L., není již ze samého exekučního titulu nepochybně zřejmo, že je osoba žalovaného totožná s osobou povinného Ladislava K-a, mlynáře v L. a rekursní soud tudíž proti němu právem nepovolil exekuci na základě rozsudku, vneseného ve sporu s Ladislavem K-em starším, tehdejší mlynářem v L., zjistiv onu neshodu. Pouhé popření totožnosti osoby povinného s odsouzeným nelze považovati za novotu. Netřeba se obírat tím, jak by se povinný mohl brániti, kdyby nebyl osobou, která podepsala doručné lístky ve sporu, a zda nelze rekusem vytýkati, že nepodepsal doručných lístků o přijetí rozsudku a žaloby, ježto to nebylo ani zjištěno, aniž jest to podkladem nynějšího rozhodnutí.

Čís. 7284.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n.).

Předpis § 3 čís. 3 bod c) zák. nelze rozšiřovati na urážky členů rodiny zaměstnavatelovy.

(Rozh. ze dne 1. září 1927, R I 656/27.)

Žádost domovníka a jeho manželky o odklad exekuce vyklizením domovníkého bytu soud prvního stádu zamítl, rekursní soud odklad povolil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Zjištěno jest, že se strana povinná, domovnice u stěžovatelky, dopustila přestupku podle § 496 tr. zák. na manželu stěžovatelčině. Stěžovatelka dovozuje v dovolacím rekursu, že tímto činem stala se povinná strana nehodnou její důvěry a že se tím zároveň chovala k ní jako k zaměstnavatelce urážlivě a hrubě a že proto jest odepřít odklad exekuce vyklizením domovníkého bytu z důvodů § 3 čís. 3 bod a) a c) zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. Ale již z povahy onoho činu plyne, že tu o ztrátě důvěry ve smyslu bodu a) nemůže býti řeči; ježto pak jde o slovní urážku manžela zaměstnavatelčina a nikoli o urážku zaměstnavatelky samé, není tu ani důvodu bodu c), kterýžto zákonný předpis na rozdíl od § 3 čís. 5 má na mysli jen jednání proti zaměstnavateli. Že předpis § 3 čís. 3 písm. c) zákona vykládati jest způsobem obmezujícím, plyne i ze vzniku zákona samého. Důvody v tomto místě zákona uvedené jsou společny pro domovníky a zaměstnance všech druhů a bylo úmyslem zákona, upravití důvody, z nichž jest odklad exekuce vyklizením služebního bytu vyloučen, pro zaměstnance výhodněji,